

۲۱ ماه رمضان؛ سالروز شهادت قرآن ناطق

۱۷ تیر ۱۳۹۴ ساعت ۱۷:۰۸

یکی از حوادث بزرگ ماه رمضان که مسیر تاریخ اسلام را تغییر داد، شهادت مولای متقیان امیرالمؤمنین علی علیه السلام بود.

با شهادت آن بزرگوار، اسلام تنها نگهبان دلسوز و یگانه حامی واقعی خود را از دست داد و مسلمانان از برکت وجود پیشوایی محبوب، زمامداری عادل، امامی عالم، رهبری رؤوف و مهربان محروم شدند، و امواج بلایا و فتنه‌ها از هر سو آنها را احاطه کرد.

ضربت «ابن ملجم مرادی» ضربتی بود که بر پیکر اسلام، عدالت، حریت و فضیلت و بر پیکر تمام اهداف عالی انسانی وارد شد.

به گزارش ایسنا، بیست و یکم ماه مبارک رمضان مصادف است با سالروز شهادت ابرمردی که برای آمدنش خانه خدا شکافت و برای رفتن این اولین عاشق اسلام، فرق مبارکش را براساس کینه و عداوت شکافتند تا اولین شهید محراب شود و در بهترین لحظه و مکان بر روی زمین دعوت حق را لبیک گوید.

زمانی که "فزت و رب الكعبه" را بر زبان جاری کرد گویی عالمی را در غم فرو برد به مناسبت این حادثه بسیار ناگوار و مصیبت جانکاه و برای آشنایی با ارزش تعالیم نجات بخش اسلام و مفاهیم تشیع به بخشی از زندگی نامه بی نظیر حضرت علی علیه السلام اشاره می‌کنیم.

پدر آن حضرت ابوطالب فرزند عبدالمطلب بن هاشم بن عبدمناف و مادرش هم فاطمه دختر اسد بن هاشم بود بنابراین علی علیه السلام از هر دو طرف هاشمی نسب است. امام علی(ع) در روز جمعه ۱۳ رجب سال سی‌ام الفیل و در خانه‌ی خدا متولد شدند. هنگام شهادت سن شریف حضرت علی علیه السلام ۶۳ سال و مدت امامتش نزدیک ۳۰ سال و دوران خلافت ظاهریش نیز در حدود پنج سال بود.

علی (ع) امام معصوم و انسان کاملی است که تمام رفتار و سخنان و تأییدات او برای ما حجت و اعتبار دارد او قرآن ناطق و امام مبینی است که هیچ کس قدرش را نداست تا زمانی که در مسجد و محراب به خون غلتید، او به هنگام خشم بر دشمنان خدا

قاطع ولی در مقابل کودک یتیم آن قدر متواضع و مهربان بود که در برابر طفل یتیم روی خاک می‌نشست، دست مرحمت بر سر او گذاشته و آه می‌آکشید و می‌فرمود: بر هیچ چیزی مثل کودکان یتیم آه نکشیده‌ام.

ابوالحسن، ابوالحسین، ابوتراب، ابو السبطين و الريحانتيين از کنیه‌های امام علی(ع) است.

امیرالمؤمنین، سید الوصیین، سید المسلمین، سید الأوصیاء، سید العرب، خلیفه رسول الله، امام المتّقین، یعسوب المؤمنین، صهر رسول الله، حیدر، مرتضی و وصی از جمله القاب آن حضرت است.

حضرت علی (ع) بعد از رحلت پیامبر(ص)

پس از رحلت رسول اکرم (ص) به علت شرایط خاصی که بوجود آمده بود، حضرت علی (ع) از صحنه اجتماع کناره گرفت و سکوت اختیار کرد.

نه در جهادی شرکت می‌کرد و نه در اجتماع به طور رسمی سخن می‌گفت. شمشیر در نیام کرد و به وظایف فردی و سازندگی افراد می‌پرداخت.

فعالیت‌های امام در این دوران به طور خلاصه اینگونه است:

عبادت خدا آن هم در شأن حضرت علی (ع).

تفسیر قرآن و حل مسائل دینی و فتوای حکم حوادثی که در طول ۲۳ سال زندگی پیامبر (ص) مشابه نداشت.

پاسخ به پرسش‌های دانشمندان ملل و شهرهای دیگر.

بیان حکم بسیاری از رویدادهای نوظهور که در اسلام سابقه نداشت.

حل مسائل هنگامی که دستگاه خلافت در مسائل سیاسی و پاره‌ای از مشکلات با بن بست روبرو می‌شد.

تربیت و پرورش گروهی که از ضمیر پاک و روح آماده، برای سیر و سلوک برخوردار هستند.

کار و کوشش برای تامین زندگی بسیاری از بینوایان و درماندگان تا آنجا که با دست خویش باغ احداث می‌کرد و قنات استخراج می‌نمود و سپس آنها را در راه خدا وقف می‌کرد.

شهادت حضرت علی(ع)

بعد از جنگ نهروان و سرکوب خوارج برخی از خوارج از جمله عبدالرحمان بن ملجم مرادی، و برک بن عبدالله تمیمی و عمرو بن بکر تمیمی در یکی از شب‌ها گرد هم آمدند و اوضاع آن روز و خونریزی‌ها و جنگ‌های داخلی را بررسی کردند و از نهروان و کشتگان خود یاد کردند و سرانجام به این نتیجه رسیدند که باعث این خونریزی و برادرکشی حضرت علی (ع) و معاویه و عمروعاص است و اگر این سه نفر از میان برداشته شوند، مسلمانان تکلیف خود را خواهند دانست. سپس با هم پیمان بستند که هر یک از آنان متعهد کشتن یکی از سه نفر گردد.

ابن ملجم متعهد قتل امام علی (ع) شد و در شب نوزدهم ماه رمضان همراه چند نفر در مسجد کوفه نشستند. آن شب حضرت علی (ع) در خانه دخترش مهمان بودند و از واقعه صبح با خبر بودند، وقتی موضوع را با دخترش در میان نهاد، ام کلثوم گفت: فردا جعه را به مسجد بفرستید. حضرت علی (ع) فرمود: از قضای الهی نمی‌توان گریخت. آنگاه کمر بند خود را محکم بست و در حالی که این دو بیت را زمزمه می‌کرد عازم مسجد شد.

کمر خود را برای مرگ محکم ببند، زیرا مرگ تو را ملاقات خواهد کرد و از مرگ، آنگاه که به سرای تو درآید، جزع و فریاد مکن.

ابن ملجم، در حالی که حضرت علی (ع) در سجده بودند، ضربتی بر فرق مبارک آن حضرت وارد ساخت. خون از سر حضرتش در محراب جاری شد و محاسن شریفش را رنگین کرد.

در این حال آن حضرت فرمود: " فزت و رب الکعبه " به خدای کعبه سوگند که رستگار شدم سپس آیه ۵۵ سوره طه را تلاوت فرمود: " شما را از خاک آفریدیم و در آن بازتان می‌گردانیم و بار دیگر از آن بیرونتان می‌آوریم. "

آخرین وصایای حضرت علی(ع) به فرزندان

حضرت علی (ع) در واپسین لحظات زندگی نیز به فکر صلاح و سعادت مردم بود و به فرزندان و بستگان و تمام مسلمانان چنین وصیت فرمود:

شما را به پرهیزکاری سفارش می‌کنم و به اینکه کارهای خود را منظم کنید و اینکه همواره در فکر اصلاح بین مسلمانان باشید. نماز را بسیار گرامی بدارید که ستون دین شماست.

یتیمان را فراموش نکنید، حقوق همسایگان را مراعات کنید. قرآن را برنامه عملی خود قرار دهید.

احادیثی گهربار از حضرت علی(ع)

خشم و غضب صاحبش را هلاک می‌کند و زشتی‌های او را آشکار می‌سازد.

کسی که نهان و آشکار و کردار و گفتارش تفاوتی نکند به راستی امانتش را ادا و عبادتش را خالص کرده است.

زبان عاقل در پشت قلب او جای دارد و قلب احمق پشت زبان اوست.

بدترین مردم کسی است که عیوب مردم را دنبال کند، در حالی که ناپینای عیوب خود است.

کسی که به رعیت خود ستم ورزد، خداوند حکومتش را زایل سازد و در هلاکت و نابودی وی تعجیل کند.

هرکس بتواند نفس خویش را از چهار صفت باز دارد او سزاوار آن است که هیچ گاه حادثه ناخوشایندی بر او وارد نشود. گفته شد: ای امیر مومنان! آنها کدامند؟ فرمود: شتاب زدگی، لجاجت و پافشاری بناحق، عجب و غرور، سستی و تنبلی.

برتری مردم بر یکدیگر به دانش‌ها و خردهاست، نه به ثروت‌ها و تبارها.

با خردمندان مشورت کن، تا از لغزش و پشیمانی در امان باشی.

به کار بستن عقل، مایه هدایت و نجات انسان‌هاست و سرکوب کردن عقل، باعث گمراهی و سقوط آدمیان است.

منبع: قدس آنلاین

آدرس مطلب :

<https://www.cafetari.kh.com/news/30905/21-ماھ-رمضان-سالروز-شهادت-ناطق-قرآن>